

вече нѣколко пѣти. Отъ 6 мѣсеца вече нѣмаме никакъвъ отговоръ. Майка ѝ трѣбва да е умрѣла.

— Тѣй ли! рече човѣкътъ и пакъ се замисли дълбоко.

Въ това врѣме Козета макаръ да си играеше съ парцалитѣ и костурката, но дочу разговора на Тенардиерица съ човѣка и като устреми погледа си върху огъня, промълви съ тихъ и тъженъ гласъ: майка ми умрѣла! майка ми умрѣла!

По настояването на Тенардиерица желтиятъ човѣкъ се съгласи да вечеря.

— Какво желаете, господине.

— Хлѣбъ и сирене, отговори човѣкътъ.

— Мигаръ само хлѣбъ и сирене? Не, този човѣкъ трѣбва да е страшенъ голтакъ.

Изеднажъ Козета спрѣ тананикането си. Като се обърна, тя видѣ търкулната на страна куклата на господарскитѣ си дѣца, защото тѣ бѣха се заловили да обличатъ и събличатъ котката. Много ѝ се поиска да поиграе съ нея. Тя пусна увитата въ парцали костурка и се загледа въ търкулната кукла. Въ това врѣме Тенардиерица броеше съ мжжа си пари. Епонина и Азелма си играеха съ котката, пѣтницитѣ ядеха, пиеха, пѣеха, та никой не обръщаше внимание на Козета. Въ тая удобна за нея минута тя се възползува, изпѣпла изподъ масата, грабна куклата и веднага се намъкна на мѣстото си, дѣто седна гърбомъ къмъ другитѣ дѣца и хората и почна съ голѣма страсть да играе съ куклата. Никой не я видѣ, освѣнъ човѣкътъ, що вечерѣше хлѣбъ и сирене.

Обаче, колкото Козета и да се криеше, да я не видятъ, че играе съ куклата, Азелма я съгледа и каза на сестра си: